

ΛΑΖΑΡΟΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΗΓΟΥ

Μοτοσυκλετιστικές
ιστορίες
καθημερινής
τρέλας

Σ To
Σ To A To
1/407

Επισκεφθείτε το site του βιβλίου:

www.lykosbook.gr
www.lykosbook.com

Επικοινωνήστε με τον συγγραφέα
στα κοινωνικά δίκτυα και στο blog του:

 [/lazaros.alexakis.1](https://www.facebook.com/lazaros.alexakis.1)

 [/groups/Greekcustoms](https://www.facebook.com/groups/Greekcustoms)

 stoma-tou-lykou.blogspot.gr

 alexakis.lazaros@gmail.com

Μπειτέ στο **www.mamaya.gr/newsletter** ή σκανάρετε
και είστε ένα «κλικ» από:

- Τα βιβλία μας.
- Την επικοινωνία με τους συγγραφείς μας.
- Τα δώρα μας.
- Τις εκδηλώσεις μας.
- Τα νέα για τον χώρο του βιβλίου.

ΛΑΖΑΡΟΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΣΤΟ
ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ
ΛΗΜΟΥ

Μοτοσυκλετιστικές ιστορίες
καθημερινής τρέλας

mamaya

Λάζαρος Αλεξάκης
Στο στόμα του λύκου

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: © Κώστας Μπεκιάρης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: © Γιώργος Καζανάκης
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ: © Χρήστος Β. Παπαδάκης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αντώνης Αγγελάκης
ΠΑΡΑΓΩΓΗ: *Εντύπωσις*

Copyright © Λάζαρος Αλεξάκης, 2016
Copyright © Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε., 2016

Έτος 1ης έκδοσης: 2016

ISBN: 978-618-82121-7-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε.

Κόδρου 19, 152 32 Χαλάνδρι
Τηλ.: +30 210 68 96 875
Fax: +30 210 68 96 877

www.mamaya.gr

e-mail: info@mamaya.gr

Facebook: www.facebook.com/mamayabooks

Twitter: www.twitter.com/mamayabooks

Pinterest: www.pinterest.com/mamayabooks

Instagram: instagram.com/mamaya_books

*Στην Κατερίνα και στον Κίμωνα
που είναι μαζί μου σε κάθε βόλτα*

Περιεχόμενα

11	Τα Εντούρα	102	Bikes and Nicknames
12	Olympic Games	104	Τραχανομαγούλα Speedway
13	Vive la Resistance	105	Mama Africa
16	Al Pacino	106	Τσίκι-Τσίκι
18	The Shop	108	We Don't Need No Education
20	Η Διχόνοια	110	Screws
22	All Time Classic	112	Poetry in Motion
24	War Games	114	WAF
26	Sunshine of Your Love Cream	116	E.T. Phone Home
28	Γραμμές των Οριζόντων	118	Supersport
30	Design	121	Message in a Bottle
32	Αγορά Μοτοσυκλέτας	122	Χριστούγεννα: Οδηγίες Χρήσεως
34	Η Σταχτομπούσα	124	Τρίαθλον
36	Η κλεψά	126	Ψυχολογικός Πόλεμος
38	Νέα Μέτρα	128	Τμήμα Τροχαίας Αττικής
40	Νεπάλ	130	Η Χοντάτη
42	Ο Μάμολας	132	Η Συμμορία των Λύκων
44	Bon Appetite	134	The Rock
46	Custom	136	Superbike School
48	Η Μεγάλη Γαργάρα	138	Valentino
50	Από Ναυτικό	140	Weight Watchers
52	Donkey Kong	142	Η Αγγελία
54	All You Need Is Love	144	We Brake For Nobody
56	Ο Δαρβίνος Είχε Δίκιο	146	Μαρτυρία – Κατάθεση
58	Έκθεση: Ο Μπαμπάς Μου	148	Turbo Force
59	Τραχανομαγούλα Blues	150	Hafie Silansie
60	Born To Be Gademis	152	Ουσίες
61	Όλα τα RR στην Πίστα	154	ΚΑΠΗ Racing Team
62	The Revenge	156	Ζωή Ποδήλατο
64	Isle of Goat	158	Όλα Είναι Πίστα
68	Born To Be Mild	160	Greek Moussaka
70	Go Get Them	162	Έκτακτο Ανακοινωθέν
72	Το Ελικόπτερο	164	Να Φύγει το Βίντεο
74	Hewlett Honda	166	Τάπα
76	Heraklion Motorsport News	168	Οχ, Βεραμάν
78	Judge Dredd	170	Πόσο Κάγκουρας Είστε;
80	Let The Good Times Roll	176	Ερμηνευτικών Λεξικών
82	Losing My Religion		Μοτοσυκλετιστικών Όρων
84	Moto Jeuniana		
86	Motopolitan		
88	Mitsos Simulation		
90	Euro 3		
92	Diploma		
94	Discovery		
96	Wulf Riders' Ass		
98	Πώς Πέρασα τις Διακοπές μου		
99	Το Γονίδιο		
100	Join the Club		

Τα Εντούρα

Η γιαγιάκα μάζεψε τριγύρω της τα παιδιά.
«Ελάτε κοντά στη φωτιά», τους είπε κι αυτά
κατάλαβαν ότι θα τους έλεγε ιστορία.
Έξω λυσομονούσε ο βοριάς και το ανεμοβρόχι.

«Τέτοια εποχή ήταν», άρχισε η γιαγιάκα με
τρεμάμενη φωνή, «όταν είδα για πρώτη φορά...»
Σταμάτησε και κοίταξε τριγύρω της τρομαγμένη,
σταυροκοπήθηκε και μετά είπε ψιθυριστά:
«...τα εντούρα!» Κι έκανε πάλι τον σταυρό της.

«Τι είναι, γιαγιάκα, τα εντούρα;» ρώτησε ο Πετρής.
Ο Πετρής ήταν ο πιο μεγάλος και ο πιο έξυπνος
απ' όλους. Ήδη ήξερε ν' αρμέγει τη Μαρίλυ και
να φυτεύει μελιτζάνες. Η γιαγιά τον καμάρωνε.

«Τα εντούρα, παιδιά μου, είναι μηχανήματα του
σατανά!» Στο άκουσμα της λέξης όλα τα παιδιά
σταυροκοπήθηκαν και μετά δάγκωσαν λαιμαργα
το ζεστό κουλούρι τους. «Βγαίνουν μέρες... αλλά
βγαίνουν και νύχτα. Συχνά βγαίνουν μετά τη βροχή».
«Όπως τα μανιτάρια, γιαγιάκα;» ρώτησε η Θεοδώρα.
«Ναι, παιδί μου, όπως τα μανιτάρια», χαμογέλασε
η γιαγιά. «Όμως τα μανιτάρια είναι χρήσιμα
στον άνθρωπο γιατί τα τηγανίζουμε. Τα εντούρα όμως
είναι τρομακτικά και βλαβερά». «Δεν τα τηγανίζουμε
τα εντούρα, γιαγιά;» ρώτησε ο Πετρής. Είπαμε, ήταν
ο πιο έξυπνος. «Πες μας, γιαγιάκα, την πρώτη φορά
που είδες τα εντούρα!» είπαν όλα μαζί, δαγκώνοντας
λαιμαργα τη ζεστή τυρόπιτα.

«Είχα πάει να μαζέψω βότανα του βουνού για
την ποδάγρα και το ουρικό του παππούλη», άρχισε
η γιαγιάκα. «Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και
το γλυκό φως του ήλιου έδινε τη θέση του
στο σκοτάδι. Γι' αυτό λένε και όποιος τη νύχτα
περπατεί... Αλλά ας συνεχίσουμε την ιστορία. Τότε
άκουσα ένα μουγκρητό και σείστηκε η γη συθέμελα.
Είδα πίσω από τις αγγινάρες να πετάγεται
ένα σιδερένιο τέρας που έβγαζε φλόγες, μούγκριζε,
πετούσε καυτό λάδι και πάνω του καθόταν ένας
εξαποδώς με καύκαλο αντί για κεφάλι και πάνω
στο καύκαλο ζωγραφισμένες φλόγες και αράι».

Τα παιδιά άκουγαν αποσβολωμένα. Η Θεοδώρα
κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, ρουφώντας λαιμαργα
το κακό της. «Αμέσως έκανα το σήμα του σταυρού
και έβγαλα λίγη πικραγγουριά που έχω πάντα μαζί

μου και διώχνει τους δαιμόνους». Τα παιδιά σ' αυτό
το σημείο κοιτάχτηκαν χαμογελώντας με νόημα.
Όλα κουβαλούσαν μαζί τους λίγη πικραγγουριά.
Εξάλλου ήταν γνωστό ότι μια σταγόνα λεμόνι στο μάτι
και ένα ματσάκι φύλλα πικραγγουριάς στο δεξί αυτί,
θεράπευαν τη γρίπη. «Στεκόμουν εκεί», συνέχισε
η γιαγιάκα, «και η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.
"Τι είσαι εσύ;" του φώναξα κρύβοντας τον φόβο μου.
Ο καβαλάρης γέλασε δυνατά και μετά μου έδειξε
ένα χρυσό Ήτα με μια κορόνα στο σιδερένιο τέρας
και είπε "Χασκούρνα". Και τότε, παιδιά μου,
κατάλαβα ότι δεν ήταν ένα αλλά χιλιάδες από δαύτα.
Όλος ο λόφος άρχισε να σειέται καθώς κι άλλες
Χασκούρνες άρχισαν να κατεβαίνουν τον λόφο.
Ένας έπεσε πάνω στη μηλιά της Πηνελόπης και
την έριξε». Τα παιδιά ήξεραν τη μηλιά. Τώρα ήταν
καταραμένη! «Άρχισαν να πέφτουν σαν το χαλάζι,
ένας πάνω στον φράχτη του Αρτέμη, άλλος πάνω
στην αγελάδα του Παντελή και τη σκότωσε, άλλος
μπήκε στο κοτέτσι της Μαριγούλας, άλλος ανέβηκε
σε μια ελιά ανάποδα. Έτρεχα, έτρεχα να ξεφύγω
από τους σατανάδες! Και ξάφνου μέσα από
τις βατομουριές πετάγεται μπροστά μου ένας
Χασκούρνας! Τότες με το στραβοράβδι μου
τον χτύπησα δυνατά στα αχαμνά! Αυτός έπεσε και
άρχισε να φωνάζει τους άλλους Χασκούρνες
για βοήθεια. "Τι κάνετε εδώ;" του φώναξα. "Εδώ
είναι τόπος του θεού!" "Εντούρα..." μου ψιθύρισε.
"Να φύγετε", του φώναξα, και όπως τον χτυπούσα,
του αδειάζω και στα μάτια από ένα άνοιγμα που είχε
το καύκαλο στο κεφάλι του ένα μπουκαλάκι αγιασμό.
Αυτός άρχισε να φωνάζει ακόμα πιο πολύ και
να υβρίζει τα θεία. Τότε του σφήνωσα στο ρουθούνι
κι ένα ματσάκι πικραγγουριά και συνέχισα να τρέχω
μέχρι το κτήμα του Αρτέμη. Αυτός κάλεσε αμέσως
όλο το χωριό. Γέροι, γριές, παιδιά πήραν πιρούνες,
βουκέντρες, δάδες, κλαδιά, ό,τι έβρισκε ο καθένας
και πολέμησε με πάθος. Έτσι, παιδιά μου... διώξαμε
τα εντούρα απ' το χωριό μας». Τα παιδιά κοίταξαν
τη γιαγιά με γουρλωμένα μάτια.

«Γιαγιά, να μας πεις και τα ματακρός;»

Olympic Games

Αγαπητοί μου αναγνώστες, είμαι στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσω μια αποκλειστική είδηση που θα κάνει πάταγο. Μετά την επιτυχημένη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων και μετά από επαφές που είχα με την Ολυμπιακή Επιτροπή αποφασίστηκε να διοργανωθούν στην Ελλάδα οι πρώτοι ΜΟΑ, δηλαδή Μοτοσυκλετιστικοί Ολυμπιακοί Αγώνες. Πέρα από τα μέχρι τώρα Summer Games και Winter Games, προστίθενται τα Moto Games και μάλιστα είμαι υπερήφανος που συμμετείχα από την αρχή μέχρι το τέλος στον σχεδιασμό των αθλημάτων.

Το πρώτο άθλημα δεν θα είναι άλλο από το γνωστό μας curling (αυτό που τσουλάνε κάτι κολοκύθια κι είναι κάτι άλλοι με σκούπες μπροστά και σφουγγαρίζουνε σαν τους τρελούς – και το οποίο κατά γενική ομολογία είναι ξενέρα τελείως), με τη διαφορά ότι θα είναι με μοτοσυκλètes. Ο αθλητής θα κάθεται πάνω σε σβηστό Beverly και δυο άτομα θα τον σπρώχνουν μέχρι μια οριοθετημένη γραμμή. Από κει και πέρα ισχύει κανονικά το σφουγγαρίζουμε-σαν-τρελοί-μπροστά-από-τη-ρόδα με μια διαφορά όμως πάλι. Εφόσον το άθλημα θα γίνεται σε κεντρικό δρόμο της Αθήνας, που θα επιλεγεί τυχαία και που ο συντελεστής τριβής είναι αρνητικό νούμερο, αναμένεται τα Beverly να διανύουν απόσταση χιλιομέτρων και το απαιτούμενο σφουγγάρισμα να είναι ελάχιστο! Εδώ έχουμε Κατεχάκη, κύριοι! Αθηνάς! Σόλωνος! Τι να μας πει κι ο πάγος;

Το δεύτερο άθλημα είναι καθαρά καλλιτεχνικό και αντίστοιχο του γνωστού μας σλάλομ σε χιόνι. Καθισμένος σε Goldwing, στο οποίο θα έχουν προσαρτηθεί πέδιλα που σκι αντί για τροχοί, ο αθλητής θα τσουλάει κάτω τον δρόμο κάνοντας σλάλομ ανάμεσα σε παρκαρισμένα παπιά. Πρόκειται για ένα άθλημα που απαιτεί τρομακτικές ικανότητες χειρισμού, μια και ο κίνδυνος να πάρεις παραμάζωμα τα παπιά με τις βαλίτσες είναι υπαρκτότατος.

Για το επόμενο άθλημα δε είμαι πραγματικά υπερήφανος, γιατί πρώτον είναι δικό μου γέννημα-θρέμμα και δεύτερον πιστεύω ότι είναι το άθλημα στο οποίο η χώρα μας θα διαπρέψει.

Η Συγχρονισμένη Στούκα. Δυο κάγκουρες που επεβαίνουν σε μοτοσυκλètes της αρεσκείας τους αρχίζουν να γλιστράνε σαν οπτασία χάνοντας τα φρένα. Σηκώνουν πόδι, κοιτάνε απελπισμένα

την έξοδο, προσπαθούν να φρενάρουν με τις φτέρνες, βγάζουν σώμα σαν κύκνοι γεμάτοι χάρη και τέλος κατασκακίζονται πάνω στις ανοιχτές πόρτες ταρίφα, ένας από μια μεριά. Πραγματικά είμαι συγκινημένος σκεπτόμενος τις μαγικές φιγούρες που θα ξεδιπλωθούν μπροστά στα μάτια των τυχερών θεατών, που καλό είναι να είναι σε αρκετή απόσταση από τα δρώμενα γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι παίζεται, ενώ απ' ότι βλέπω στους δρόμους δεν είναι λίγοι αυτοί που με πείσμα κάνουν καθημερινή προπόνηση προκειμένου να είναι πανέτοιμοι.

Επόμενο άθλημά μας το Χαρλέκλυθρο.

Το Χαρλέκλυθρο αποτελείται από ειδικά διαμορφωμένη Χάρλεϋ Heritage, η οποία θα έχει γίνει πενταθέσια και θα έχουν αφαιρεθεί οι τροχοί. Τιμόνι θα υπάρχει έτσι για τα μάτια. Οι αγωνιζόμενοι θα κατεβαίνουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα νεροτσουλήθρα μήκους 2 χιλιομέτρων και θα αναγκάζονται να στρίβουν γέρνοντας τα σώματα στο εσωτερικό της στροφής. Γνωρίζουμε όλοι ότι για να στρίψεις Χάρλεϋ με το σώμα, αν η στροφή που παίρνεις είναι στην Αθήνα, το σώμα πρέπει να το βγάλεις περίπου μέχρι το Δομοκό ενώ για γυροσκοπικό απαιτείται βίντσι και πέντε νταβραντισμένοι οικοδόμοι. Γι' αυτό και βάλαμε 5 άτομα, ώστε να έχουν κάποιες, έστω μικρές ελπίδες σωτηρίας. Φρένα δεν έχουν προβλεφθεί. Η κατάληξη είναι σε πισίνα και εκεί προβληματιζόμαστε λίγο γιατί το απαιτούμενο βάθος, σύμφωνα με υπολογισμούς, θα πρέπει να είναι 20.000 λέυγες υπό τη θάλασσα.

Ακολουθεί το πλέον απαιτητικό σε ικανότητες άθλημα. Διεξάγεται σε κύκλο όπως η ελλenorωμαϊκή, αλλά σημαντικά μεγαλύτερων διαστάσεων. Ο αθλητής ξεκινάει από την περιφέρεια του κύκλου με BMW RT εξοπλισμένο με βαλίτσες, φωτιζόμενο δάπεδο, αίθριο, γακούζι, θερμαινόμενες παντόφλες, πέργκολα και ξυλόφουρνο και θα πρέπει να κάνει αναστροφή εντός του κύκλου. Μια και ο κύκλος έχει μικρότερη περιφέρεια από το βόρειο ακρωτήριο, απαιτούνται χειρουργικής ακριβείας χειρισμοί, δύναμη, ισορροπία, ταλέντο, χάρη ενώ πέρα από τα ασθενοφόρα στο security team θα υπάρχει κλαρκ, γερανός και πυροσβέστες σε περίπτωση κατολισθήσης.

Βρισκόμαστε ακόμα στη φάση του σχεδιασμού. Όσοι θέλετε να λάβετε μέρος ή έχετε κάποιες προτάσεις για αθλήματα περιμένω τα μέλι σας. Ψηθείτε!

Vive la Resistance Οδηγός Επιβίωσης

Τα παλιά τα χρόνια είχαν κάτι το ρομαντικό και το αντρίκιο συνάμα. Θυμάμαι που κανείς δεν κρυβόταν πίσω από το δάχτυλό του. Οι εξατμίσεις δεν ήταν «ξέρεις-λίγα-ντεσιμπέλ-παραπάνω» και «δεν-πληρούν-ακριβώς-γιούρο-τρία», ήταν ένα χωνί που έσκαγε από τέσσερις στο χάος και σου τελείωνε λίγο πίσω απ' το παταράκι. Άνοιγες γκάζι και τρίζαν τα μωσαϊκά, σου φεύγαν τα σφραγίσματα κι άμα ήταν και κάνα παπί δίπλα, του 'φευγε και κάνα φλασάκι απ' τον κραδασμό. Πινακίδα δεν είχε. Όχι, είχε, αλλά ήταν πλαγιαστή λίγο ή γυαλίζει ή έχω βάλει μια μικρή μ' ένα δρόμο που γράφει ΑΝΤΩΝΗΣ ΗΖΕ304 και για να τη δεις θέλεις το Hubble. Δεν είχε, λέμε.

Τότε λοιπόν κατέβαινες τον δρόμο πάνω στο δρακοχιλιάρη κι έβλεπες τον μπάτσο να στέκεται στο τέρμα του δρόμου. Σηπτός. Καμαρωτός. Να αγναντεύει με παρηγοσία και θάρρος τον κεντρικό. Και το περιπολικό (Gallant ή καρούμπαλο ή γαλατάδικο για τους παλιότερους) φάτσα κάρτα, κύριε. Κι άμα είχε και κάνα 750 Policepartali, παρκρισμένο δίπλα να φαίνεται! Να μπορείς να κάνεις κι εσύ το κουμάντο σου! Να ξέρεις τι σε περιμένει. Θα κάνεις αναστροφή; Θα περάσεις από δεξιά του; Από αριστερά του; Από πάνω του; Αργείς να σκεφτείς και στουκάρεις στο περιπολικό γιατί είσαι βλάκας και έχασες ΚΑΙ τα φρένα; (Το 'χω πάθει με XL.) Θα βγεις καθαρός και αλώβητος ή θα σε πάνε μέσα για επικίνδυνη οδήγηση, αυτοσχέδιους αγώνες, αντίσταση κατά της αρχής, καταστροφή κρατικής περιουσίας και εξύβριση; (Το XL που λέγαμε, μα φρένα ήταν αυτά;)

Είχε μια παλληκαριά, ένα τσαμπουκά, ένα κάτι σαν τις μονομαχίες στο west. Ο μπάτσος με το πηλίκιο κλασικά κατεβασμένο, το όπλο, στυλάκι «είσαι ξένος στην πόλη μου και καλός ξένος είναι ο νεκρός ξένος – να έχεις φύγει μέχρι το ξημέρωμα» κτλ. κτλ. κι εσύ πάνω στο τέρας με ύφος ινδιάνου «θα επιτεθούμε την αυγή – χλομός μπάτσος έχει διχαλωτή γλώσσα» και ούτω καθ' εξής. Τα αντανάκλαστικά μετρούσαν, όχι οι κανόνες. Ήταν κλασικό το σταμάτημα του μπάτσου δίπλα σου στο φανάρι και να σου παίρνει τα κλειδιά με τη μία. Ιστορικό έχει μείνει δε το κατόρθωμα του φίλου Χάρη που του πήραν τα κλειδιά του Z1300 στο φανάρι. Έλα μου που την είχε ξαναπατήσει.

Σε χρόνο dt βγάζει δεύτερο κλειδί απ' την τσέπη, παίρνει και τα κλειδιά του 750 του μπαταϊκού και μην τον είδατε. Wild things.

Σήμερα υπάρχει αυτό το στυλάκι το ύπουλο, το μουλωχτό, το νίντζα, που δεν το πάω, ρε παιδί μου. Κατ' αρχήν κρύβονται. Τι είναι αυτό το χάλι; Στριμώχνονται πέντε-πέντε πίσω από φορτηγά και βγάζουνε μόνο το ένα μπίτι, παίρνεις καμιά κλειστή με 150 και, τσουπ, να τος πετιέται στη μέση-μέση, καρδιακός θα γίνει στο τέλος! Έχω καταντήσει να κυκλοφορώ μ' ένα καχύποπτο ύφος γιατί δεν ξέρεις από πού θα σου πεταχτεί! Μην δώ τίποτα μπλε, σαλτάρω! Λες παίζει να 'ναι κάτω απ' το ημιφορτηγάκι, τώρα θα πηδήξει κανείς απ' τον πρώτο όροφο, έχει γούστο η γριά να 'ναι μπάτσος μεταμφιεσμένος. Μα είναι πράγματα αυτά; Να 'χεις το θάρρος της γνώμης σου, θέλω να σε γράψω γιατί είσαι κάγκουρας, μη μου πετάγεις στο ένα μέτρο κι είναι και 230 κιλά στεγνό το 1300. Θρίλερ, παιδιά. Ούτε ο Φρέντυ Κρούγκερ δεν πεταγότανε έτσι. Σαν τους νίντζα, μόνο βόμβες καπνού δεν έχουνε – μην το γελάτε, σε λίγο θα πάρουνε και σουρικεν και θα σ' τα πετάνε με την κλήση πάνω και θα σου καρφώνει στο κράνος λέμε και θα πηγαίνει σπιτί και θα βλέπεις «Gotcha Kangura» στο μπιλιετάκι και τη λυπητερή από κάτω. Πού βαδίζομε, κύριοι; Τι 'ν' αυτά τα ευρωπαϊκά συστήματα; Πού πήγε η ρωμαϊκή λεβεντιά;

Αν και τώρα που το σκέφτομαι, μερικοί το είχαν αυτό το ύπουλο από παλιά. Τη σήνανε σε κάτι γωνίες και κάτι απρόβλεπτα μέρη, ας πούμε κοντά στο σπιτί μου. Θυμάμαι στην τρυφερή ηλικία των 16 είχα ένα Husqvarna 250 CR, κροσάκι.

Θυμάμαι επίσης ότι είχα ερμηνεύσει με ιδιαίτερη δημιουργικότητα κάτι δυσνόητους νόμους και κατέληξα ότι ήταν μια χαρά για την ηλικία μου. Τι μηχανάκι κι αυτό. Είχε ένα άλογο μέχρι τις 5.000 στροφές και στις 5.001 είχε μια σαρανταριά. Δεν σ' άφηνε να πλήξεις ποτέ.

Όταν το αγόρασα λοιπόν, πήγα με τη μία στην Τροχαία και απήγγειλα ποίημα του στυλ «είμαι ένας φτωχός πλιν τίμιος νεανίας και περήφανος ιδιοκτήτης Husqvarna που άμα το ακούσετε στα 10 μέτρα, μια ωτίτιδα την έχετε σίγουρη και μια και δεν έχω λεφτά

για Volno και trailer, έλεγα να μου δίνετε μια άδεια να διασχίζω τον τάδε δρόμο τας Κυριακάς διὰ να μεταβαίνω εις την πίστα να προπονούμαι και να προωθώ τον αθλητισμό και τον πολιτισμό στον τόπο μας». Μπα. Δεν θα το πιστέψετε, αλλά δεν έσκυψαν με αγάπη στο πρόβλημά μου.

Όποτε πήγαινα λοιπόν στην πίστα είχα τον αδερφό μου μπροστά για ικνηλάτη. Κάτι σαν γκέκα αλλά με XLR. Μπροστά ο ganger με το XLR, πίσω εγώ με το Χάσκυ. Μια στιγμή τον βλέπω κι έρχεται σφαίρα. «Δυο μπάτσοι με 750 στη γωνία». Τώρα τι γίνεται; Να κάνω κύκλο δεν παίζει γιατί το Χάσκυ έκαιγε τρία βυτία το χιλιόμετρο. Κατεβαίνω απ' το ματσασκό κι αρχίζω να ζημρώνω καμαρωτός καμαρωτός. Παίρνω τη γωνία, με βλέπει ο ένας μπάτσος με τη μία, μου λέει «δίπλωμα». Τι δίπλωμα, του λέω; Οδηγάω; Γιατί, μου λέει, δεν έχεις δίπλωμα; Τι να το κάνω, αφού το σπρώχνω. Γίνεται κόκκινος. Πολύ μ' αρέσουν οι κόκκινοι μπάτσοι. Σπάνε τη μουντίλα. ΝΑΙ, ΡΕ ΦΙΛΕ, ΤΩΡΑ ΤΟ ΣΠΡΩΧΝΕΙΣ. Όταν το κυκλοφοράς, λέμε.

Δεν το κυκλοφορώ, του λέω. Δεν βγάζει άδεια για τον δρόμο. Το παίρνω μόνο κάθε Κυριακή όπως με βλέπεις και το κάνω δυο γύρους σπρωχτό το τετράγωνο. Έτσι τη βρίσκω εγώ, είμαι ανώμαλος. Τα πήρε. ΡΕ, ΦΕΡΕ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΚΙ ΑΣΕ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ!

Εκεί άρχισα να φωνάζω κι εγώ. Κάτσε, ρε μεγάλε! Σε μαμάδες με καρτσάκια ζητάς δίπλωμα; Στις γριές με τα ψώνια στα άλλα ζητάς δίπλωμα; ΔΕΝ ΟΔΗΓΑΩ ΛΕΜΕ!

Τον μάζεψε ο άλλος, «Άσ' τονε, ρε, άσ' τονε», με τα δόντια τον κρατούσε, μου λέει «φύγε».

Διακόσια μέτρα πιο κάτω, βάζω μπροστά και κελαηδάει η διχρονίλα. Πάρε και μια σούζα για το καλωσόρισες. Για πότε ήταν στα 750 ούτε πρόλαβες να δεις. Και πάμε. Καλά, στην πόλη δεν είχαν καμία ελπίδα. Καλού κακού όμως βγήκα γρήγορα επαρχιακό, πήρα κι ένα χωράφι μέσα (τότε ακόμα έμπαινα εσκεμμένα στα χωράφια) και μην τον είδατε.

Το μόνο που μένει πλέον σήμερα σαν αντίσταση στη λαίλαπα είναι αυτό που κάνει ο αδερφός μου που ήταν και ο πρώτος διδάσας στην Κρήτη. Το περίφημο «Λάλημα του Μπάτσου». Έχει

ανακαλύψει δεκάδες, αλλά παραθέτω δύο χαρακτηριστικά, το «Γρήγορο Λάλημα» που είναι για όταν βιάζεσαι και το «Λάλημα της Πινακίδας» που είναι άμα έχεις χρόνο να το γλεντήσεις το πράγμα.

Το «Γρήγορο Λάλημα» συνίσταται στο μόλις μα μόλις σπκώσει ο μπάτσος το χέρι το σπκώνεις κι εσύ, ΔΕΝ κλείνεις γκάζι και γκαρίζεις δυνατά για να σ' ακούσουν όλοι «ΕΛΑ, ΡΕ, ΤΙ ΕΓΙΝΕ; ΟΛΑ ΚΑΛΑ;» και μετά κάνεις ένα τρελό νόημα ουρλιάζοντας «ΘΑ ΠΕΡΑΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΣΠΙΤΙ». Εκεί κωλώνει. Παίρνει ένα απορημένο ύφος «ποιος διάολο είναι» και δε σε σταματάει μην ξεφτιλιστεί και στους υπόλοιπους. Το 'χω κάνει επανειλημμένα, παιδιά, πιάνει δέκα στα δέκα.

Υπάρχει επίσης και το «Βίαιο Λάλημα». «Γιατί δε φοράς κράνος;» Εκεί βάζεις τις φωνές με τη μία. «ΔΕΝ ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ ΕΣΥ ΤΙ ΝΑ ΦΟΡΑΩ. ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΟΔΙΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ;» Και πριν προλάβει να αντιδράσει – «ΕΣΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΘΕΛΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΣΤΡΙΝΓΚ – ΜΩΡΕ, ΚΑΛΑ ΣΕ ΕΚΟΨΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ!» Πετυχαίνει, αλλά θέλει guts. Συνήθως τραβάει και πολύ κόσμο.

Το «Λάλημα της Πινακίδας» είναι πιο σοφιστικέ. Κατ' αρχήν σταματάς μόνος σου. Πινακίδα δεν έχεις. Βγάζεις το κράνος. Χαμογελάς. Λες «γεια σας, μπορώ να σας απασχολήσω λίγο;» Αμέσως αμέσως του 'χεις χαλάσει το πλάνο. Οι μπάτσοι έχουν ένα πλάνο συζήτησης που οι απαντήσεις είναι συγκεκριμένες. «Ξέρετε, έπεσε πάνω μου μια νταμιτζάνα ρακί», «Σας παρακαλώ, κύριε, μη με αγκαλιάζετε» κτλ. Άμα τον βγάλεις απ' το πλάνο, είναι σαν να βάζεις ορτύκι στον Αμαζόνιο, τα παίζει. Έρχεται κοντά. Καχύποπτα. Του δείχνω την πινακίδα που λείπει.

«Να, δείτε εδώ ένα χάλι».

«Οχ».

«Ναι, αυτό σας λέω. Μου κόβει».

«Κόβει;»

«Ναι, με τον αέρα. Να, την είχα στερεώσει εδώ νανάς – προσοχή, το φλα... οχ, χτυπήσατε;»

«Λίγο».

«Ναι, και κόβει και δε θέλω να είμαι παράνομος, αλλά το πλαστικό εδώ ξεκολλάει και...»

«Τι να σου πω, ρε παιδί μου... ξέρω και εγώ... από δω σου φεύγει, ε;»

.....

«Ναι, εκεί».
«Μήπως να του 'βαζες δυο λαμάκια;»
«Να πιάσουν πού;»
«Να, άμα σ' τα πιάσει εδώ... και σ' τα φέρει έτσι
γωνίες...»
«Λαμάκια, ε;»
«Ναι... πες να σ' τα πιάσει... να το, εδώ κι εδώ
και...»
«Εσείς μήπως ξέρετε κανένα να φτιάχνει
λαμάκια;»

Αν κάνετε την τελευταία ερώτηση και δεν καταλήξει
σαν «Εσείς μήπως ξέρετε κανένα να φτιάχνει
λαμμηπηχαχαχαχαχα!» όπως μου βγαίνει εμένα
είστε ήρωες. Γι' αυτό δεν το κάνω. Δεν την παλεύω.
Το κάθαρμα ο αδερφός μου το πάει μέχρι τέλους.
Παίρνει τηλέφωνα σιδεράδων για τα λαμάκια.
Αδίστακτος. Δοκιμάστε το. Τολμήστε. Βρείτε τα όριά
σας. Κι άμα βρείτε κανένα καλό μάστορα να φτιάχνει
λαμάκια, πείτε μου το και μένα, ε;

.....

Al Pacino

Έχω ένα φίλο, τον Πατσίνο. Παλιά τον φωνάζαμε Χάρη που είναι και το κανονικό του, αλλά από τότε που έπαιξε στα έργα τον φωνάζουμε Πατσίνο. Μας το είχε ανακοινώσει τρισευτυχισμένος εκεί που είχαμε μαζευτεί και πίναμε καφέ.

«Θα παίξω στα έργα!»
 «Αρρώστησε ο Μίστερ Μπην;»
 «Σε κανονικό έργο, ρε!»
 «Κανονικό εννοείς με τον Γκουζγκούνη;»
 «Η ζήλια θα σας φάει, ρε. Με είδε λέμε ένας σκηνοθέτης και μου είπε να παίξω σε μια ταινία που κάνει».
 «Χαρούλη, αυτή είναι η αρχή μιας μεγάλης καριέρας, αγόρι μου. Πριν το καταλάβεις, θα έχεις βαφτεί μπλε και θα παίζεις στα στρουμφάκια».
 «Είναι έργο με μηχανές, "Τα Βρωμόσκυλα Της Ασφάλτου"».
 «Μην ξεχαστείς και κάνεις μπάνιο».
 «Εγώ παίζω το Κουνάβι, έναν αλήτη, τσαντάκια, μαλλιά, μηχανόβιο, που έχει πέσει στα ναρκωτικά και κλέβει ασύστολα για να αγοράζει σωληνάκια υψηλής και ντρόγκα».
 «Να πάμε μαζί στα Όσκαρ να γνωρίσω τον Κλιντ Ισθγουντ».
 «Είμαστε μια συμμορία κι έτσι και τρομοκρατούμε την πόλη».
 «Ρε Χάρη, ούτως ή άλλως έτσι που οδηγείς κι εγώ τρομοκρατούμαι».
 «Μην τολμήσετε να 'ρθετε στα γυρίσματα, ρεμάλια».

Εννοείται ότι πήγαμε όλοι. Γνωρίσαμε και τον σκηνοθέτη. Κορυφή. Αυτός και ο Κουροσάβας.

«Εσείς έχετε κάνει μια ταινία με μια νυμφομανή που είχε ένα σκυλοφτιαγμένο Σουζούκι; Το 'χα δει παλιά και δεν μπορώ να το βρω, εργάρα».
 «Όχι».
 «Ένα Σουζούκι εφτάμισι με Ακράπες ήτανε και μια καρατιμόνα».
 «Είπαμε, όχι».

Και να η πρώτη σκηνή με τον Χάρη μας.

«Θα πας εκεί που περπατάει η κοπέλα...»
 «Αυτή η χοντρή με τη λουλουδέ ρόμπα και τα ψώνια;»

«Αυτή. Θα της αρπάξεις την τσάντα με τις ντομάτες και θα φύγεις».
 «Με τις ντομάτες; Όχι την κανονική τσάντα;»
 «Όχι, θέλω να κάνω μια κοινωνική καταγγελία γιατί έχουν πάει οι ντομάτες 4 ευρώ το κιλό και δεν μπορούμε να φάμε μια σαλάτα».
 «Άντε, καλά».
 «Αν μπορείς, πάρ' της και τα μαρούλια».
 «Καλά, θα προσπαθήσω».
 «Γιούργια, Χαρούλη, πάρ' της και τις μελιτζάνες, αγόρι μου, χωρίς οίκτο, ρε, σκιά' τηνα τη χοντρή!»
 «Παιδιά, μη μιλάτε, σας παρακαλώ, μου χαλάτε την ταινία».
 «Συγγνώμη, κύριε σκηνοθέτα».

Και φεύγει ο Χάρης. Πρώτη, δεύτερα, πλευρίζει τη χοντρή, πιάνει το τσαντικό, τραβάει μια στριγγιλιά η χοντρή λες και σφάζουνε γουρούνι, του κοπανάει το τσαντικό στο κεφάλι, κράνος δε φορούσε για να δείξει ότι είναι και καλά αλητάμπουρας, τον παίρνουν οι ντομάτες στη μάπα, χάνει την ισορροπία του, αφήνει την τσάντα, ντάκα άλλη μια η χοντρή με κάτι κρεμμύδια ξερά, «ω, ρε, τονε σκότωσε», πάει να φύγει ο Χάρης να γλιτώσει απ' τη Χάρυβδη, αλλά πού, τον έχει πιάσει η χοντρή από τον γιακά και του 'χει κοπανήσει ένα πεπόνι αργίτικο στον σβέρκο και πάρ' τον κάτω. «Αλήηηηηηηηηηηη», ωρύεται η χοντρή, τον έχει σβερκώσει και τον βαράει αλύπητα, μπουκάρame στο σετ και είδαμε και πάθαμε να τον γλιτώσουμε. Η χοντρή ήταν μέσα στη χαρά και στο καρδιοχτύπι. «Καλή δεν ήμουνα, καλή δεν ήμουνα;» ο Χάρης παραπατούσε απ' το τσαντοχτύπι, ο σκηνοθέτης τα 'χε πάρει ότι του χαλάσαμε τη σκηνή και ότι πρέπει να ξαναγοράζει ντομάτες τώρα: «Πετάξου, ρε Παντελή, στο μανάβικο, τρία κιλά απ' τις φτηνές πες, το ρημάξαμε το μπάτζετ». «Καλά», του λέει ο Χάρης, «γιατί δε μ' άφησε η βούζα να πάρω την τσάντα;» «Τι λες, αγόρι μου», του λέει ο σκηνοθέτης, «αυτή η σκηνή είναι η ταζική πάλη του λαουτζίκου που επιτίθεται με απόγνωση για να διατηρήσει τα κεκτημένα του, αυτή είναι σκηνή-σταθμός».
 «Καλά».

Τη δεύτερη φορά ήταν προετοιμασμένος, αλλά τα 'χε κάνει πάνω του. Με πρώτη πατιναριστή πήγαινε. Πλευρίζει τη χοντρή, κάνει μια για την τσάντα, κάνει αυτή ένα «Αγούάααα» καρατίστικο, του κοπανάει

.....

ένα-ενάμισι κιλό φέτα Ηπείρου στη μάπα, πάρ' τον κάτω. Τον πούλο. Πάμε πάλι. «Ρε σεις, αυτός θ' αφήσει την τελευταία του πνοή εδώ, θα πεθάνει για την τέχνη κι έτσι. Αν τον χτυπήσει με το ροπαλοσαλάμι, τον χάνουμε λέμε».

Ο Χάρης τα 'χε πάρει στο κρανίο. Έρχεται κοντά μας και ψου ψου ψου. Την τρίτη φορά υπήρχε σχέδιο.

«Πάμε», λέει ο σκηνοθέτας, χαμογελάει σαρδόνια σαν κογιότε ο Χάρης και ξαφνικά ακούγονται μια 20αριά μοτέρια ξετάπωτα να παίρνουν μπροστά και να λυσσάνε στα κόκκινα, έχουμε μπουκάρει στο σερ με τις μπάντες, καινούργια την κάναμε τη χοντρή, ποιες ντομάτες, και τις κάλτσες της πήραμε, αλήτες, να φωνάζει ο σκηνοθέτας, αυτά θίγω στην ταινία και να τα! Θερινό το κάναμε. Καταλήξαμε σ' ένα σπίτι με τον Χάρη φιλομπανταρισμένο και μια σαλάτα 8 κιλά. Δεν πήγε στα Όσκαρ. Κρίμα, ρε, κι ήθελα να γνωρίσω τον Ίστυουντ. Do you feel lucky, punk?

.....

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΙΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΤΡΕΝΑΣ

Ιστορίες δίτροχες και
αμαρτωλές. Λυσσασμένα χιλιάρια
με κουρελούδες για σέλα και γριές που
ελπίζουν μάταια να φτάσουν απέναντι. Μπάτσοι σε
παροξυσμό, τρελαμένες σφήνες και ανελέητες κόντρες
του '80 χωρίς γραμμή τερματισμού. Οι «ιστορίες του
Λύκου» καταγράφουν, μέσα από προσωπικές αφηγήσεις,
μια εφηβεία που δεν τέλειωσε ποτέ. Χαρακτήρες ροκ, πάντα
ανεξίτηλοι και πάντα μεγαλύτεροι απ' την ίδια τη ζωή,
προσφέρουν γέλιο μέχρι δακρύων μέσα από διαλόγους
και καταστάσεις μιας παρέας που αρνείται επίμονα
να μεγαλώσει. Και που κάνει πάντα αυτό που
ξέρει καλύτερα. Να γκαζώνει,
όσο έχει κι όσο πάει.

www.lykosbook.gr

